

Sue Bentley

Varázslatos kiscica

ZÜR
A SULIBAN

Delfin
Könyvek

Amikor Abi bekerül az új bentlakásos iskolába, első napján a kollégiumi szobájában rögtön pár csúfolódó lány céltáblája lesz. De szerencsére egy varázslatos kiscica éppen az emberi világba jött, hogy barátokat keressen. Abi és a cicus hamar egymásra talál, és a mágikus erejű macska segít a lánynak beilleszkedni az új iskolába.

„Szeretem a cicákat, a tesómnak és nekem is van. Bárcsak valamelyik valóban oroszlánná változna!”

Marci

„Nagyon együtt tudtam érezni Abivel, mert régebben az egyik osztálytársam engem is piszkált. Szerencsére ennek vége lett, és most már barátok vagyunk.”

Gréta

Sue Bentley

Varázslatos kiscica

ZŰR AZ ISKOLÁBAN

— részlet —

★ Prológus ★

– Álcázd magad, Láng herceg! Veszélyes volt visszatérned ide! A nagybátyád a közelben jár! – sürgette Felhő a fiatal fehér oroszlánt, aki mellette állt a vízesés mögötti barlangban.

Láng szőrében ezüstös szikrák gyúltak. Vakító fehér villanás, és a helyén most egy aprócska, bolyhos, fekete-fehér kiscica állt.

Felhő lehajolt, és ősz öreg pofájával megsimogatta a cica pelyhes fejét.

– Vissza kell menned a másik világba, Láng herceg! De továbbra is álcázd magad! Jó szolgálatot tesz majd neked.

Hirtelen baljós morgás hallatszott a levegőben.

Láng felnézett Felhőre, smaragdzöld szeme megvillant.

– Ében bácsi uralkodik a királyságomban. Egy napon majd visszatérek és igényt tartok a trónomra – nyávogott bátran.

Felhő egy pillanatra mosolyogva megvilantotta öreg fogait.

– Igen, így lesz hercegem. De csak akkor, ha a varázserőd megerősödött. Most menj! Bújj el!

Épp, amikor Láng bemászott egy szikla mögé, hatalmas felnőtt oroszlán tört át a vízfüggönyön. Óriási mancsa dübögött a nedves sziklákon.

– Felhő! Áruld el, hol rejtőzik az unokaöcsém! – követelte Ében.

Láng apró teste félelmében reszketett a szikla mögött.

Felhő felmordult.

– Láng herceg messze jár. Soha nem fogod megtalálni.

Ében felüvöltött dühében.

– A kémeim keresik őt! Láng nem rejtőz-
ködhet előlem örökké...

A szikla mögött a cica érezte, hogy gyúlik benne a varázserő. Halkan nyávogott, amikor ezüstös szikrák gyúltak fekete-fehér szőrében. A barlang lassan elhalványult, és Láng érezte, hogy zuhan. Egyre csak zuhan...

★ 1. fejezet ★

– Sziasztok! Találkozunk a félév végén! – kiáltotta Abi West a szüleinek az emeleti ablakból.

Mialatt az autó kihajtott a Brockinghurst Iskola parkolójából, a kislány visszafordult új szobájához. Izgatott volt, de kicsit aggódott. Furcsa lesz megosztani valakivel, akit nem is ismer.

– Akár ki is csomagolhatok – döntötte el, és felrakta a bőröndjét az egyik ágyra.

Két ágy állt ott kék ágytakaróval és éjjeliszekrénnel. A kék kockás függöny és a piros szőnyeg világossá és otthonossá tette a szobát.

A kislány az ablakból látta, hogy újabb kocsik állnak meg a felhajtón. Egyenruhás lányok szálltak ki, és búcsúztak el a családjuktól.

Abi épp befejezte a ruhái és a könyvei elpakolását, amikor az ajtó nagy durranással kinyílt.

Csinos, szőke kislány masírozott be a szobába. Morcosan nézett Abire.

– Te meg ki vagy?

– Szia! Abi West vagyok.

– Hát, az én szobámban vagy – közölte a lány udvariatlanul.

– Azt hittem, bármelyik szobát választhatom – felelte Abi. – Épp most pakoltam el a cuccaimat.

A másik lány csípőre tette a kezét.

– És ez engem hol érdekel? Majd elviszed őket máshova!

Abi pislogott, nem tudta, mit tegyen. A másik lány körülbelül 11 évesnek tűnt, egy évvel idősebbnek nála.

– Gondoltam, hogy a te hangodat hallok, Keera More – szólalt meg egy higgadt hang az ajtóban.

Abi megpördült. Magas, kellemes arcú nőt látott. Mrs. York volt az, az igazgatónő. Alacsony, sovány kislány állt mellette.

Keera teljesen megváltozott.

– Ó, üdv, Mrs. York! – köszönt mosolyogva. – Abi épp most mondta, hogy szívesen költözik másik szobába.

– Nem, ez nem igaz! – tiltakozott Abi felháborodottan. – Te mondtad, hogy ez a te szobád. És hogy költözzek ki!

Keera dühösen nézett rá, kék szeme megvillant.

– Te kis spicli! – sziszegte.

– Elég legyen, Keera! – szólt rá erélyesen az igazgatónő. – Nagyon jól tudod, hogy a Brockinghurstben soha nincsenek előre lefoglalt szobák. – Abihez fordult. – Abi West, szeretném bemutatni Sasha Parekhet. Szerintem jó, ha együtt töltitek a félét. Sok bennetek a közös. Mindketten most először vagytok távol otthonról.

– Jaj, szegények! – kuncogott Keera a bajsa alatt.

Abi Sashára mosolygott, aki nagyon csinos volt a sötét szemével és a kreol bőrével. Dús, fekete haját hosszú fonatban viselte. Az egyik orcáján egy piros anyajegy csücsült.

– Nagyon örülök, hogy megismerhetlek – köszönt Abi. Sasha máris százszor kedvebbnek tűnt Keeránál.

– Én is örülök – válaszolta a másik kislány szégyenlősen.

– Kiteszek a falra néhány állatos posztert. Van kedved segíteni? – kérdezte Abi.

Sasha sötét szeme felragyogott.

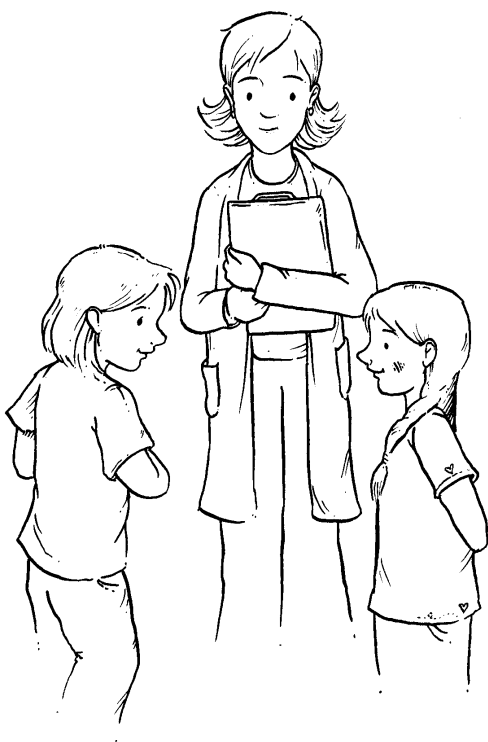
– Mindenképpen! Imádom az állatokat!

– Én is. Főleg a nagymacskákat – mondta Abi, és egyre jobban kedvelte Sashát.

Keera az egyik ujjával a nyitott szája felé mutatva öklendezést színlelt.

Mrs. York homlokráncolva nézett rá.

– Úgy tűnik, ez a szoba foglalt, Keera. Javaslom, hogy próbálkozz a szomszédban! Ugyanolyan, mint ez.

– Ja, rendben! – Keera a szemét forgatta, és kitrappolt a szobából a bőröndjével. Mrs. York visszafordult Abihez és Sashához.

– Hagylak titeket berendezkedni. Gyertek le a nagyterembe, ha meghalljátok a harangot! Megismerkedtek a tanárokkal, és megkapjátok az órarendeteket.

– Kedves nő, igaz? – kérdezte Abi Sashától, miután az igazgatónő távozott.

Sasha bólintott.

Hirtelen nagy csapkodás hallatszott a másik szobából. Aztán egy hang így panaszkodott:

– Ez egy utálatos szoba! Az iskola meg bűdös kóceráj! Utálom, hogy vissza kellett jönnöm!

Sasha Abire nézett.

– Keera! – kiáltották kórusban. Aztán nevetésben törtek ki.

– Fú! Annyi mindent kell megjegyezni! – nyögött fel Abi. Leült Sasha mellé az asztalhoz a nagyteremben.

A helységnek fagerendái voltak, a falait lambéria borította. A távoli falat szinte teljesen elfoglalta egy hatalmas kandalló.

A teremben lányok és tanárok nyüzsögtek, mintha mindenki egyszerre beszélt volna.

Sasha idegesen rágta a körmét.

– Nem emlékszem egyik tanár nevére sem, sem arra, hogy hol vannak az osztálytermek.

– Én sem. De gondolom, hamarosan megszokjuk – válaszolta Abi.

– Nocsak! Hisz ez a spicli – szólalt meg egy hang a háta mögött.

Abinek nem kellett megfordulnia ahhoz, hogy tudja, ki az.

– Szia, Keera! – köszönt.

Keera odajött, és az asztalra könyökölt. Két másik lány kísérte. Az egyik barna hajú volt és szeplős, a másik magas, vékony, fekete göndör hajú.

Abinek eszébe jutott, hogy korábban hallotta a nevüket, amikor szólították őket: Marsha Clarke és Tiwa Rhames.

– Hoztátok a macijaitokat, hogy segítsenek elaludni? – kérdezte Keera gúnyos babahangon.

Tiwa kuncogott.

– Végtére is nem akarnánk, hogy rémálmaidok legyenek a szellemről.

– Miféle szellemről? – kérdezte Abi. – Ezt csak kitaláltátok. Olyasmi nem is létezik.

Keera vigyorgott.

– Ó, nem? Nem hallottál Brockinghurst Szürke hölgyéről? Az iskola folyosóin kísért, leselkedik a taknyos elsősökre. A helyetekben én vigyáznék! – Marshához és Tiwához fordult. – Gyertek, nézzük meg, hogy a büfé nyitva van-e!

A lányok oldalba bökték egymást, és nevetve elsétáltak.

Sasha idegesen pillantott Abire.

– Szerinted tényleg létezik a szellem? – kérdezte. – A legtöbb régi épületben élnek kísértetek, igaz?

Abi rámosolygott, miközben összeszedte a papírokat, amiket kapott.

– Keera csak próbált ránk ijeszteni. Ne aggódj ennyire! – Az iskolatáskájához fordult. – Jaj, elfelejtettem a mappát a következő órára! Felszaladok érte!

– Oké, itt várok – felelte Sasha, és kicsit nyugodtabbnak tűnt.

Abi megkereste a legközelebbi ajtót, és kisétált a teremből. Elsietett egy sor tanterem előtt, és talált egy felfelé vezető, szűk lépcsőt. Öt perccel később és számtalan kanyar után megállt egy félhomályos lépcsőfordulóban.

– Ó, remek! Teljesen eltévedtem – mondta hangosan.

Körülnézett. A falakban vastag üvegű, keskeny ablakok voltak. A fényben, ami bejutott rajtuk, por kavargott. Abi előtt egy pókhálókkal borított régi ajtó állt. Meglökte az ujjhegyével. Az ajtó lassan résnyire nyílt.

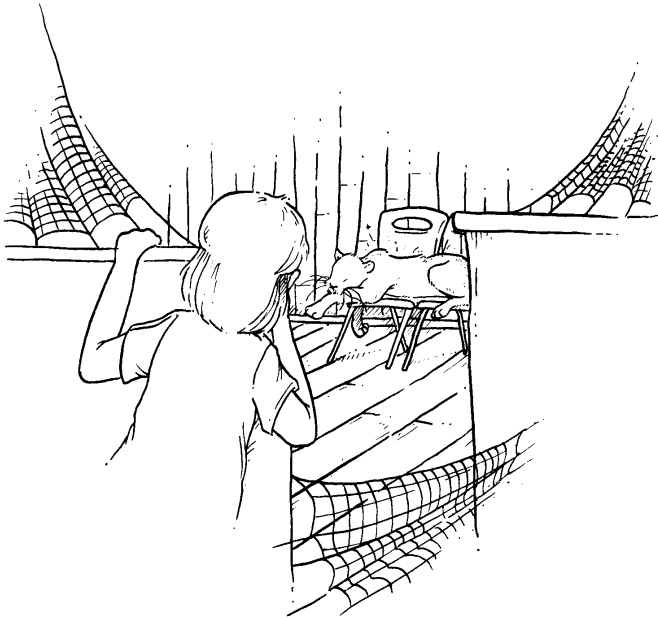
A kislány belenézett a félhomályba, és sötét alakokat pillantott meg. Amikor a szeme megszokta a félhomályt, látta, hogy feltornyozott régi bútorok. Ez csak egy nagyon régi raktár.

Aztán egyszer csak a szeme sarkából megpillantott valamit, ami sápadtan ragyogott. Elakadt a lélegzete. Biztosan a Szürke hölgy az!

Földbe gyökerezett a lába, de lassan rájött, hogy a ragyogás igazából egyáltalán nem ember alakú. De mi lehet az?

Beóvakodott a raktárba. Valamit keresztbe fektettek két széken. Abi a homlokát ráncolta; olyan volt, mint egy csillogó, szőrös takaró. Amikor még közelebb lépett, halk dorombolást hallott.

Abi hitetlenkedve pislogott. A „takaró” egy fehér oroszlánkölyökre hasonlított. Mélyen aludt.

A kislány az oroszlán bundájában pislákoló ezüst szikrákat nézte. Az állat vadnak, de gyönyörűnek látszott. Abi szíve hevesen vert. Nem tudta, hogy maradjon-e vagy elfusson.

– Hogy került ide egy...? – suttogta magának.

A fehér oroszlán szeme felpattant. Feltápáskodott. A hátán felállt a szőr.

– Ne gyere közelebb! A fogam éles,
a mancsom pedig erős! – morogta.

Abi összerezzenjt ijedtében.

– Te beszélsz! – hüledezett.